

je milá klamárka, ktorá nikdy nedokáže splniť svoje sľuby a viera, tá múti hlavu vznešenými, no falošnými pravdami!“

Ľudia, ktorí uverili svojim pochybnostiam, prestali čakať na príchod kráľovského posla.

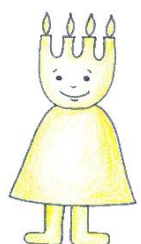
No boli aj takí, ktorí chápali, aký vzácny je posvätný oheň, uvedomovali si akej veľkej chyby sa dopustili, keď išli za falošným svetlom a ich srdcia zaplavila obrovská vďačnosť voči kráľovi za jeho odpustenie a láskavosť. A preto nielenže trpezlivo očakávali na deň príchodu posvätného ohňa, ale každú voľnú chvíľu od práce, trávili na prípravách nových lampášov, do ktorých chceli umiestniť svoje plamienky posvätného ohňa. Za nič na svete nechceli ich dať do tých starých obúchaných a začmudených lampášov, s ktorými si každý deň svietili na cestu pri hľadaní potravy. A tak veľmi starostlivo a svedomito pripravovali lampáše, ktoré mali ich plamienky chrániť pred vetrom zo všetkých štyroch svetových strán. Každá stena lampáša odrážala postoj ich srdca: pokoru, trpezlivosť, usilovnosť a vďačnosť.

Jedného mračného dňa úplne nečakane celú dolinu zaplavilo jasné svetlo. Všetci sa k nemu rozbehli ako krdeľ nočných motýľov. Keď už boli na mieste, ich očiam sa ukázal krásny, ale veľmi skromne oblečený mládenec. V pravej ruke držal pochodeň s posvätným ohňom. Zdvorilo sa všetkým poklonil a povedal: „Drahí zablúdenci! Prichádzam k vám v mene môjho kráľovského otca pána svetla a prinášam vám posvätný oheň. Jeho plameň vo vašich lampášoch ukáže vám cestu späť, cestu do kráľovstva svetla.“

Tí ľudia, ktorí dovolili, aby pochybnosti zničili v ich srdciach vieru a nádej, nedokázali už vnímať Lásku, Pravdu a Dobro. Preto takto povedali kráľovičovi: „Si podvodník a oheň ktorý prinášaš, sa ničím nelíši od obyčajného ohňa.“ Odvrátili sa od neho chrbtom a odišli preč.

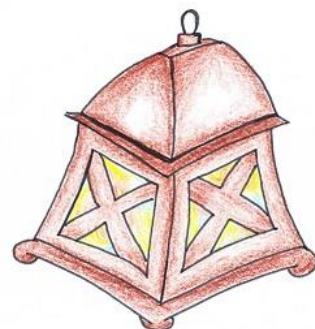
Všetci ostatní sa s úctou poklonili kráľovskému synovi a išli si zobrať svoj plamienok. Ale tých, ktorí prišli so starými lampášmi, čakalo veľké sklamanie. Len čo vložili plamienok posvätného ohňa do svojho lampáša, jeho svetlo prestalo byť také jasné a žiarivé ako pred tým. Bohužiaľ väčšina z týchto ľudí vôbec nechápala to, že v skutočnosti plameň nič nestratil zo svojej sily a krásy a že to len špinavý lampáš zakrýva jeho svetlo.

No tí, ktorí si trpezlivo a usilovne s pokorou a vďačnosťou v srdci pripravovali nové lampáše, sa dočkali odmeny. Keď do svojich lampášov opatrne vložili plameň posvätného ohňa, z ich stien začalo vyžarovať svetlo múdrosti, odvahy, radosti a šťastia. Bolo to svetlo, ktoré im ukazovalo cestu späť, cestu do kráľovstva svetla.

Boh prichádza ku všetkým ľuďom. Ale nie všetci ho chcú prijať. Tí, ktorí ho prijali, sa musia o svoje svetlo dané Bohom správne starať. Teraz záleží len na nich, ako bude ich svetlo lásky svietiť.

*Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková; Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková
Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, Chrenovská 15, 949 01 Nitra*

Adventníček

Ahojte deti!

Dovoľte mi, aby som sa Vám predstavil: som váš adventný kamarát a volám sa Adventníček. Tak ako po všetky roky aj tento krát prichádzam k Vám preto, aby som Vás sprevádzal obdobím adventu.

...No teda! Ledva som sa objavil a už počujem otázky. Zaujímá Vás, čo to je advent a prečo mám takú čudnú čiapku na hlave?

Tak dobre, poďme pekne po poriadku a najprv začnime prvou otázkou, aj keď tieto dve záležitosti veľmi so sebou súvisia.

Advent, milé deti, podľa kresťanskej tradície, je to také tajomné a krásne obdobie, keď ľudia sa pripravujú na sviatky Božieho Narodenia. Ježiš sa síce narodil pred viac ako 2000 rokmi, no kresťania sa snažia prežiť toto obdobie tak, akoby sa Ježiš mal narodiť práve teraz!

Už vidím ako niektorí dospelí neveriacky krúčia hlavou: „Veď to nie je možné, aby Ježiš rok čo rok prichádzal na svet ako bábätko! To by sa museli diať zázraky a my na zázraky neveríme!“

Ale Vy deti, vy veríte na zázraky, však? A máte pravdu. Pretože pre tých veriacich, ktorí sa budú úprimne a usilovne pripravovať na príchod Ježiša, Ježiš sa naozaj narodí, narodí sa v ich srdciach.

No a teraz prejdime k mojej čiapke. Z diaľky vyzerá ako koruna, však? Ale keď sa lepšie pozriete, uvidíte, že nie je to koruna, ale štyri sviečky. Každá z nich predstavuje jednu adventnú nedeľu, pretože medzi začiatkom adventu a Štedrým Večerom prejdú vždy štyri nedele. Určite aj vy máte doma adventné vence so štyrmi sviečkami, ktoré postupne zapaľujete pri spoločnom nedeľnom obede. Podľa toho, koľko ich horí, viete koľko času ostáva do Vianoc.

Zatiaľ, milé deti, sme úplne na začiatku adventu, a preto v každej rodine sa dnes zasvieti len jedna sviečka a jej tri sestričky budú zatiaľ trpezlivo čakať, až príde ich čas. No a ja by som chcel, aby ste po skončení obede, pri svetle prvej sviečky, si spolu s rodičmi prečítali príbeh o Lampášovi.

(Možno tento príbeh Vám pomôže sa pripraviť na prijatie Ježiša do svojho srdca.)

Lampáš

Bola raz jedna nádherná krajina.

Dážď, ktorý tam padal bol vždy ľahký a osviežujúci. No a slnko

každý deň posielalo na zem svoje najkrajšie a najjemnejšie

lúče plné jasu a tepla, ktoré však nikdy nepálili. A práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Práve preto tá krajina bola také

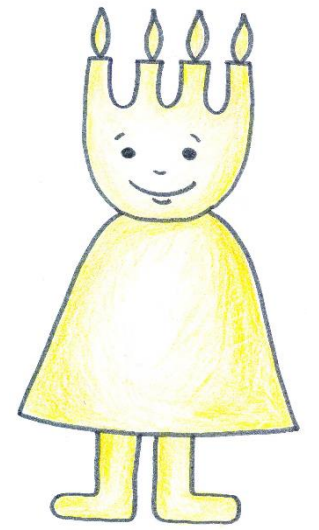
ľahké a osviežujúce.

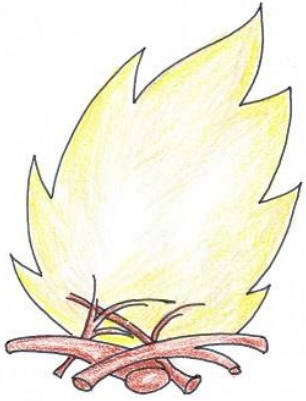
Práve preto tá krajina bola také

ľahké a osviežujúce.

Jej kráľom bol pán svetla. Bol to veľmi múdry a milujúci kráľ. Vedel, že tak ako rastliny pre svoj rast potrebujú slnko, pôdu, vzduch a dážď, ľudia potrebujú jedlo, pitie, pohyb a spánok. No aby sa stali skutočnými, pravými ľuďmi, nevyhnutne potrebujú Lásku, Pravdu a Dobro.

A preto jedného dňa uprostred krajiny umiestnil posvätný oheň, ktorý mal horieť pre všetkých jeho poddaných. Bol to oheň Lásky, Pravdy a Dobra a neuhasil by ho ani ten najväčší dážď. Jeho plamene siahali vysoko do neba, vytvárajúc tak krásny svetelný stĺp, ktorý bolo vidieť aj v najodľahlejších kútoch krajiny. Svetlo posvätného ohňa prenikalo do srdca všetkých kráľových poddaných a vnášalo do ich životov pokoj, šťastie a radosť.

Kráľ svetla bol veľmi láskavý k svojim poddaným. Každému dával slobodu v rozhodovaní. To znamená, nikomu nič neprikazoval ani nezakazoval. Každý si mohol robiť, čo sa mu len chcelo. Znie to možno neveriteľne

a nie príliš rozumne, ale múdry kráľ vedel, že nik, komu svetlo posvätného ohňa preniká do srdca, nikdy neurobí nič zlé, ani ho to nenapadne! Ba naopak, prirodzene a s radosťou bude vždy konať len dobro.

A práve kvôli tomu jedinou vecou, ktorú im prísne zakazoval, bolo prekračovať hranice kráľovstva. Za ne totiž svetlo posvätného ohňa už neprenikalo a nepôsobilo na nikoho, kto sa dostal mimo jeho dosah. Kráľ im hovorieval: „Pamätajte si! Tak ako v hlbokaj, tmavej jaskyni nemôžu rásť žiadne rastliny, pretože tam nie je slnko, tak ani vy sa nemôžete rozvíjať bez svetla Lásky, Pravdy a Dobra. Bez nich sa nikdy nestanete pravými ľuďmi ani nikdy nebudete šťastní.“

Kráľ však nechcel väzniť svojich poddaných v svojom kráľovstve ako nejakých vtáčikov v zlatej kletke. To v žiadnom prípade. Skôr naopak. Chcel, aby sa slobodne pohybovali po celom svete, ale až vtedy, keď budú na to pripravení, keď už nebudú potrebovať ochranu posvätného ohňa, pretože sa sami stanú zdrojom Lásky, Pravdy a Dobra. No to si samozrejme vyžadovalo čas, trpezlivosť a dôveru k pánovi svetla.

Jedného dňa, keď kráľ niekam odcestoval, do kráľovstva prišiel jeho nepriateľ. Ale ľudia, ktorí ho nikdy pred tým nevideli, nemali ani potuchy, kto to je. Aj keď bol cudzí, nikto sa ho nebál, pretože sa tváril veľmi priateľsky. Všetkým sa milo prihovárал a ukazoval im krásne zdobený lampáš, v ktorom horel oheň. No nebol to obyčajný oheň. Tí, ktorí sa naň pozreli, nevedeli od neho odtrhnúť oči. Ale každý človek počul hlas svojho vlastného srdca, ktoré ho varovalo: „Nepozerať sa na toto svetlo! Rýchlo sa od neho odvráť a utekaj preč!“ Málokto to však dokázal urobiť. Väčšina ľudí nepočúvala svoj vnútorný hlas, pretože svetlo, ktoré horelo v lampáši sa im zdalo ligotavejšie a iskrivejšie ako svetlo posvätného ohňa. Vábilo ich svojou krásou a do toho neznámy začal presvedčivo hovoriť: „Keď pôjdete so mnou, neľutujte! Zavediem vás do krajiny, kde horí oheň, z ktorého pochádza plameň v mojom lampáši. Je to oheň bohatstva, slávy a dobrodružstva. Jeho svetlo je väčšie, krajšie a svetlejšie ako svetlo vášho posvätného ohňa. Dokáže splniť každé vaše želanie. Neváhajte a dostanete, čo len budete chcieť!“

Týmto slovám už nikto z prítomných nedokázal odolať. Nie len oči ich zradili, ale aj uši. Chytili sa do nepriateľovej pasce a začali kráčať za ligotavým svetlom v lampáši ako začarovaní. Ani sa nenazdali a prešli cez hranice kráľovstva. No oni si to ani nevšimli, stále kráčali za nepriateľom, ktorý mal ich vo svojej moci.

Zrazu, keď už boli veľmi ďaleko, svetlo ktoré nasledovali zhaslo a oni sa ocitli sami uprostred tmy. Až vtedy pochopili, akej chyby sa dopustili, keď neposlúchli hlas svojho srdca a dali sa zviať krásou falošného svetla a falošným sľubom. V ich srdciach nebola už ani stopa po radosti a pokoji, ktoré tam vždy hostili. Na ich mieste sa objavili strach a beznádej.

Keď cez husté mraky dopadli na zem tenké slnečné lúče, zistili, že sa nachádzajú v úzkej doline, zo všetkých strán obklopenej vysokými skalnatými horami.

Pretože nepoznali cestu domov, museli ostať v tom nehostinnom kraji, kde dni boli krátke a väčšinou zamračené a noci dlhé, mrazivé a nepreniknuteľne tmavé.

Po nejakom čase si zvykli na svoj nový život, ale bol to život ťažký a bezútešný. Jeho dni boli vyplnené úmornou prácou a noc namiesto odpočinku im prinášala strach pred divou zverou a desivou tmou. Pred oboma sa chránili ohňom vykresaným z dvoch kúskov kremeňa. No ten oheň, aj keď im poskytoval teplo a trochu svetla, nedokázal z ich srdca vyhnáť smútok, strach a beznádej. Hneď po zotmení sedávali pri ňom a spomínali na svoj dávny život, dobrého kráľa a posvätný oheň, ktorý nikdy nehasol. Hanbili sa za svoju zradu a veľmi ľutovali toho, čo urobili.

Čas plynul a niektorí pomaly začali zabúdať na krajinu svetla. Zdala sa im len krásnym snom. Jedného dňa sa však stalo niečo nečakané. Priletel k nim zlatý orol. Bol to kráľovský posol a v zobáku držal list od kráľa. Kráľ v ňom odkazoval, že o štyri mesiace príde k nim vyslanec s fakľou posvätného ohňa a každý z obyvateľov údolia smútku bude si môcť z neho odobrať malý plamienok.

Všetci sa tomu ohromne potešili a do ich srdca vstúpila nádej a viera. Každá z nich im šepkala, že ich život sa zmení k lepšiemu, len sa nesmú vzdávať. No do srdca niektorých ľudí okrem nádeje a viery sa zakradla netrpezlivosť. Tá bola občas neznesiteľná a otravná. Stále sa len pýtala a sťažovala: „Kedy už konečne príde ten posol?“, „Prečo mu to tak dlho trvá?“, „Kde je to svetlo?“, „Koľko mám ešte čakať“, „Ja to už nevydržím!“ Takýmto ľuďom sa zdalo, že každá chvíľa sa ťahá do nekonečna. Mali túžbu urýchliť čas, ale pretože to nešlo, snažili sa ho skrátiť prácou, zábavou alebo spánkom.

U niektorých bola netrpezlivosť až taká silná a hlasná, že nádej a viera sa už nedostali viac k hlasu. Na miesto nich sa začali ozývať pochybnosti, ktoré varovali pred planou nádejou a falošnou vierou. Netrpezlivosť kričala: „Do kelu, kde je ten posvätný oheň!“ a pochybnosti hovorili: „Aký oheň? Veď nádej

